

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Макар и почерпена от личния ми опит, „Златният час“ си остава изцяло литературна измислица. Принципът на „златния час“ – за незабавна интервенция при инфаркти, инсулти и тежки травми – е понятие от спешната медицина, което научих, докато карах линейка на Бърза помощ в Бостън. Не са ми известни до момента академични публикации, открили подобна закономерност в политическата сфера, но се наблюдава увеличение в броя на научните статии, придаващи количествено измерение на движещите сили на политическите конфликти.

В историята, която следва, всякаква прилика с действителни лица или събития е чиста случайност. Тимбукту обаче съществува.

ЗА ЧАСОВИТЕ ПОЯСИ

Часовниците и в Мали, и във Великобритания са по Гринуич, но Мали няма лятно часово време. Следователно в „Златният час“ Мали е с четири часа напред спрямо Източното стандартно време на Съединените щати, докато Великобритания е с 5 часа напред, а Германия – с 6.

Предимствата на неофициалните канали в дипломацията са: секретност, скорост и избягването на вътрешни бюрократични боричкания.

Г. Р. Беридж
„Дипломация: теория и практика“

ПРОЛОГ

*Село Бангоро, Мали, Западна Африка
104 километра северно от Тимбукту*

Камилско месо.

При самата мисъл за това устата ѝ се напълни със слюнка. *Стек с топено сирене в питка, но от камилско вместо говеждо месо?*

Кейт отдавна си мечтаеше да хапне нещо любимо и познато, но трудно би могла да се озове по-далече от дома. Навремето, когато баща ѝ звънеше по телефона от някое забутано градче в дълбоката провинция на Пенсилвания, където пътуваше често по работа, казваше на шега: „Аз съм в Тимбукту“. Сега тя живееше на три часа път с кола – или, както казваха местните, на три дни пеша – от същинското Тимбукту. *Отвъд средата на нищото.*

Стоманеното резе рязко изчатка, когато Кейт заключи класната стая и щракна яркожълтия катинар. Ключът – също яркожълт като училищен автобус – висеше на кожена каишка около шията ѝ. Както всички около нея знаеха, този ключ беше чиста формалност, но директорът на училището държеше на сигурността. Особено за символичната библиотека от няколко десетки тома, всеки ревниво доставен на ръка от Кейт и неколцината доброволци от Корпуса на мира, работили тук преди нея.

А какво му е лошо на камилското? На вкус е като говеждо. Аз може да съм първата. Да стана първопроходец на камилските стекове с топено сирене в питка.

Кейт облиза устни. Беше чисто губене на време – и тя си го знаеше – да фантазира за някакви недостижими лакомства. Но като ритуал донякъде компенсираше носталгията по дома. И палещата жегна на Сахара.

Слънцето се спускаше към хоризонта и обливаше небето на запад в онова пищно огненооранжево, което може да се види само в Африка.

Повечето от учениците ѝ отдавна се бяха разотишли – момчетата повикани у дома да носят вода с кобилици, момчетата да прибират козите от паша. Неколцина ленивци все още се мотаеха около училището с окъсаните си бледосини униформи и наблюдаваха как чужденката заключва за деня.

Кейт праметна раницата си през рамо и свърна по пясъчната пътека към къщи. Ако не се броеше училището, нейното жилище беше единствената бетонна сграда в селото. Всичко останало – колибите на селяните, хамбарите за просо, павилиончетата, предлагачи кока-кола, продълговати розови сапуни, туби със зехтин и предплатени карти за мобилни телефони – беше от сушена глина.

Макар да падаше здрач, температурата не слизаше под 40 градуса. По носа и скулите ѝ бяха избили капчици пот и се стичаха на солени ручейчета към устните. Дългата ѝ червена коса, вързана на стегната конска опашка, се полюшваше в такт със стъпките ѝ.

Беше изтощена. Но дългият ѝ работен ден, слава богу, бе приключил.

– Мис Кейти, мис Кейти! Ехо! Как сте? Мис Кейти!

Тя махна с ръка на тумба малки дечица, които подскачаха по пътеката, голи и покрити с прахотляк.

– Здравейте! Добър вечер.

Кейт се насили да им се усмихне приветливо. Цената да си местна знаменитост, напомни си тя. Както и първата червенокоса жена с лунички, която бяха виждали в селото.

– Ехо! Мис Кейти? *Bonjour!* Здравейте!

С подвиквания и кикот децата се пръснаха из храсталците. Останала сама за четирийсетминутния преход, който извършваше всеки ден през последните пет месеца, тя се отдаде на мислите си.

Липсваше ѝ семейството, особено баща ѝ. Кейт обичаше да излизат само двамата в събота или неделя за ранен обяд. Баща ѝ прекарваше цялата работна седмица извън Филадельфия и се прибираще в петък с последния влак. Следобед и вечер беше твърде зает с работа, дори в почивните дни. Но времето до обед посвещаваше на семейството си. Кейт дори бе предпочела щатския университет на Пенсилвания пред „Йейл“, за да може да е по-близо до дома. И почивните ѝ дни да са същите като в детството.

Тя боготвореше баща си. За да стане като него, знаеше, че трябва първо да е обиколила света. След университета Корпусът на мира ѝ се стори единствено правилният, едва ли не инстинктивен избор. Когато получи разпределението си, тя дори не бе чувала за Мали. Бе изучавала френски в училище, за да прекарва летата си в Париж. Или на Ривиерата. Кой да ѝ каже, че френски език се говорел и в Сахара?! Когато ѝ съобщиха къде я пращат, тя се изсмя, Тимбукту ѝ се струваше някакво измислено място. Нещо като Атлантида. Но баща ѝ сериозно ѝ препоръча да приеме назначението.

И... ето я сега в Бамако, учителка по английски.

Кейт едва забелязваше залеза, който ѝ бе помогнал да се влюби в Африка през онези така трудни първи седмици на адаптация. В далечината забеляза една самотна бяла камила, която мързеливо късаше с бърните

си листа от изсъхналите храсти. Гледката вече не ѝ се струваше толкова романтична, а по-скоро ѝ напомни за стека с топено сирене.

Унесена в мисли, тя не забеляза, че селото беше необичайно притихнало. Всички деца сякаш бяха изчезнали.

Кейт стигна до завоя на пътеката и се стресна, като видя пикапа тойота, боядисан със спрей в камуфлажно зелено и бежово, паркиран пред дома ѝ. Инстинктивно се обърна назад и понечи да побегне, но двама мъже с лица, покрити с черни шалове, провесили през рамо автомати АК-47, ѝ препречиха пътя. Тя се извърна към къщата, но от кабината на пикапа слязоха още двама въоръжени.

Едри ръце я сграбчиха за лактите и преди да успее да изпищи, върху главата ѝ бе нахлузен чувал от зебло.

ЧАСТ ПЪРВА

ПОЧЕДЕЛНИК

1

*Кити Хоук, о-ви Аутър Банкс, Северна Каролина
Понеделник, 5:42 ч. Източно стандартно време*

Всичко започна, както много често се случва, с тихо-то бръмчене на блекбърито. Джъд бавно отвори едното си око. Телефонът лежеше, захлупен надолу с дисплея, върху нощното шкафче на петнайсет сантиметра от лицето му. Малката мигаща зелена лампичка, която едва се виждаше през деня, осветяваше тъмната като пещера стая на половинсекундни интервали. *Май почивката ми ще приключи.*

Той сграбчи вибрацията телефон и погледна дисплея, където се появяваше и изчезваше кодът на Вашингтон – 202, – но нищо повече. Номерът отсреща беше скрит. Джъд спусна крака надолу и седна в леглото. Поглеждайки крадешком Джесика, за да се убеди, че още спи, той натисна с палец бутона за отговор и прошепна:

– Райкър на телефона.

– Обаждаме се от Ситуационния център на Белия дом – чу се в слушалката глас на робот, или по-вероятно на военен. – Парола, ако обичате.

Джъд помълча секунда-две.

– Тюркоаз Мобуту седем.

– Добро утро, доктор Райкър. Посолство Бамако докладва за възможен преврат през нощта. Засега, имам

предвид към пет-нула-нула, няма съобщения за насилие, но из целия град военните са разположили блокади на пътищата, а президентът Майга е в неизвестност.

– Окей – бе единственото, което Джъд успя да изцеди от мозъка си, докато се отърсваше от паяжините на съня.

– Държавният департамент организира работна група за формулиране на политическа реакция от наша страна. До един час очакваме поредния оперативен доклад.

Най-после буден, Джъд попита:

– Диало или Идриса?

– Моля, сър?

– Кой стои зад преврата? Генерал Умар Диало или генерал Мамаду Идриса?

– Още не знаем, сър. Посланикът и шефът на бюрото би трябвало да имат повече информация съвсем скоро.

– Е, добре, благодаря, че ме уведомихте. Моля ви да предадете на Лариса Джеймс, че може да ми звъни директно на телефона, ако се случи нещо ново, което трябва да докладва.

– Посланик Джеймс лично поиска да ви включим в екипа. В шест-нула-нула на адреса ви ще пристигне кола. Остават дванайсет минути.

Той изправи гръб и издиша въздуха от дробовете си.

– Ако те търсят от службата, дано поне да е за нещо важно, дяволите да ги вземат! – Джесика се беше събудила. – Тия не знаят ли, че това е първият ти ден почивка от една година?

Джъд се опита да я потупа успокояващо по гърба, но в тъмното улучи само завивката. Продължи да говори по телефона:

– Добре, благодаря. Ще изчакам колата.

Той затвори.

– Колата?

– Има преврат в Мали. Не мога да ти кажа нищо повече. Не *знам* нищо повече. Съжалявам. – Той стана и започна да се облича. – Това едва ли ще трае повече от ден-два. Децата няма и да забележат, че ме няма.

– Но аз ще забележа – сопна се Джесика.

Джъд закопча блекбърито на колана си и вдигна го-товата за всякакви ситуации пътна чанта, която го чакаше до вратата на стаята. Залепи дълга целувка върху устните на Джесика и понечи да тръгне.

– Не се оставяй на Роджърсън да те подритва – каза Джесика. – И гледай да не те прецака пак в нещо.

Джъд се закова на място, после се обърна, кимна ѝ леко, без вътрешно убеждение, и тихо се отдалечи.

Когато излезе от наетата вила край плажа на застланата с пясък алея, Джъд се наруга мислено, задето не се бе сетил да зареди от вечерта машината за кафе. Тъкмо си мислеше дали да не се върне, за да си направи едно двойно еспreso, когато видя четири ярки фара да се приближават в мрака по шосето, после да завиват в алеята за коли и да се насочват към къщата. Черният шевролет събърбан спря до него. Висок мускулист мъж с късо подстригана коса слезе от предната врата, огледа се бързо наоколо, после отвори задната и пое чантата от ръката на Джъд.

Джъд примижа за миг, заслепен от ярката светлина вътре в купето.

– Добро утро, сър – каза някакъв млад мъж, когото не познаваше.

– Добро утро. Трябва да спрем някъде по пътя за кафе.

С тези думи той наведе глава и се качи в колата.

Агентът от охраната затвори вратата зад него, хвърли още един поглед наоколо, после се метна на предната седалка, докато колата вече потегляше.

Джъд се извърна назад и махна с ръка за сбогом на Джесика.

От прозореца на спалнята тя проследи с поглед металната грамада, която се отдалечаваше по шосето с черните си, прилични на очила на слепец стъкла.

2

*Шосе I-95, посока север, Северна Вирджиния
Понеделник, 9:35 ч. Източно стандартно време*

Джъд погледна часовника си. От преврата бяха изминали близо десет часа.

Откакто бе оставил семейството си във вилата, пръстите му не бяха преставали да шарят по клавиатурата на блекбърито. Постепенно го обземаше чувство на безсилие.

Противоречиви слухове се носеха из интернет като пустинен вятър: президентът Майга е бил отровен от саудитците, „Ал Кайда“ са нападнали двореца, цялата тази история с преврата е измама, алжирците са изпратили армейска бригада през границата, ЦРУ са натъпкали Майга в кола и са го откарали в таен затвор в Тимбукту и т.н. и т.н.

Джъд поклати глава. *Нищо от това не може да е истина, разбира се.*

Блекбърито пареше дланите му. Но упорито отказваше да му каже онова, което той жадуваше да научи. Джъд знаеше, че за да узнае истината, трябва да отиде до Вашингтон. За секретна видеоконференция с посланика.

А колко по-лесни, колко по-ясни бяха нещата, докато работеше само с числа! С твърди данни. Докато сега получаваше непрекъснат поток от оценки и ана-

лизи. Които в типичния случай не бяха нищо друго освен догадки. Или, все по-често, умишлена дезинформация. Лъжа. Но засега той дори не помисляше да се върне към някогашния си живот. Нямаше намерение да се отказва.

Джъд свали очилата и пусна блекбърито в скута си, после се загледа навън през прозореца. Забеляза указателната табела, която напомняше, че приближават Белтуей, околновръстното шосе на Вашингтон – стокилометрова магистрала с осем платна, опасваща като крепостен ров столицата, в пределите на която се разиграваше най-мощната битка за власт и влияние на планетата. За външния свят тази битка се водеше между публичните физиономии – сенатори, прессекретари, водещи на неделни политически токшоута. Но в пределите на Белтуей истинската работа се вършеше на едно-две нива по-надолу: от сътрудници към постоянните комитетии в Конгреса, от лобисти, барикадирали се в офисите по протежение на Кей Стрийт, и от хиперинтелигентни голобради експерти, заровени в подземията на монументалните сгради, в които се помещаваха седалищата на федералните институции. Невидими за простосмъртните, те вземаха важните решения, в техни ръце беше истинската власт на американската държава.

Колко различно беше всичко това от аристократичната атмосфера в кампуса на колежа „Амхърст“! Животът там беше хубав. Джъд изнасяше по две лекции седмично. Ръководеше малка група специализанти, които събираха данни за изследванията му на тема политическите конфликти в Южна Азия и Африка, излизаше на дълги разходки със съпругата си и децата из близките гористи хълмове. За два часа стигаше с кола до родния си град във Вермонт, до все още живата си баба в голямата фамилна къща в Бърлингтън или до бейзболния мач във Фенуей Парк в Бостън.

Телефонното обаждане една ранна съботна утрин преди почти точно година трябваше да му послужи като първи предупредителен знак за онова, което го очакваше.

3

„Амхърст“, Масачузетс Една година по-рано

– Джъд Райкър? Тук е Ландън Паркър, началник на кабинета на държавния секретар. Обаждам се от Вашингтон. Надявам се, че не съм ви събудил?

– Ъъъ, не, разбира се, че не, господин Паркър – излъга Джъд.

Цифрите на будилника до леглото му примигваха във вишневочервено: 7:55.

– Ще мина по същество, Райкър. Екипът на държавния секретар изгражда ново звено за бързо реагиране към департамента. Впечатлени са от работата ви относно времето за реагиране на кризи, особено заключенията ви за тъй наречения „златен час“. Бихме желали да ви поканим на брифинг.

Джъд се надигна до седнало положение.

– Ами... благодаря. Новите ми изследвания за Шри Ланка и Руанда се основават само на предварителни стойности, още дори не са публикувани. Не бих ги нарекъл заключения. Би трябвало да имам по-конкретни резултати догодина, когато пристигнат данните от Колombo и Кигали. Златният час е все още теория.

– Какво ще кажете за понеделник, девет и петнайсет?

– Вдругиден? Във Вашингтон?

– Да. Тук, в Държавния департамент.

– Имам часове следобед, но ще се опитам да намеря кой да ме замести.

– Добре, Райкър, до понеделник сутрин. Във фоайето ще ви чака човек, за да ви преведе през охраната и да ви качи горе.

Трак.

Четирийсет и осем часа след този разговор Джъд вече се намираще във Фоги Ботъм – сив, унил район с безлични административни сгради в Западен Вашингтон, – облечен в най-хубавия си тъмносин костюм; приличаше донякъде на бизнесмен, макар че пооръфаните ръкави и изтърканата кожена чанта, преметната на каишка през рамо, издаваха принадлежността му към академичните среди. Разчорлената му кестенява коса и очила с ретро рамки допълваха картината, идентифицирайки го като случайно попаднал по тия места. Докато тръгваше рано сутринта за летището, Джесика го бе огледала одобрително от глава до пети и го бе обявила за „сладичък перко“.

Джъд се приближи до федералната сграда „Хари С. Труман“, седалище на Държавния департамент на САЩ, като се бореше с внезапно обзелото го притеснение. Отвън сградата изглеждаше гигантска, сива и безлична, скрита между пищната, леко безвкусна централа на Американското фармацевтично дружество и далеч по-елегантната Национална академия на науките.

Застанал на Конститушън Авеню, откъдето се виждаха охранителните бариери на Двайсет и втора улица, Джъд си припомни как бе стоял на същото това място преди няколко години, когато бяха дошли с децата да им покаже четирилонния бронзов паметник на Айн-

щайн. Тогава дори не бе забелязал Държавния департамент само на една пряка по-нататък.

След като премина през охрана, каквато бе виждал единствено по летищата, и изтърпя досадните проверки на документите му за самоличност, той получи яркочервен бадж, на който с релефни букви пишеше САМО С ПРИДРУЖИТЕЛ, с инструкции да го носи през цялото време на верижка около шията си. Когато най-после влезе във фоайето, срещу него се изправиха на живо близо двестата национални флага, които бе виждал толкова пъти по новините.

Към него се приближи възрастна набита жена с посивяла конска опашка, която смътно му заприлича на вечно киселата библиотечарка в началното му училище във Върмонт.

– Доктор Райкър? Ще ви заведе до заседателната зала.

В асансьора Джъд прелисти диаграмите, които бе разпечатал, и преговори наум презентацията си. Беше я повтарял стотици пъти на семинари и работни вечери във факултета, но по някаква причина този път дланите му бяха потни. Вратите на асансьора се разтвориха и старата матрона го поведе по дълъг мрачен коридор с примигващи флуоресцентни лампи. Стигнаха до една врата с табелка 7-4504. Тя натисна бравата и му даде знак с ръка да влезе.

– Ще ви изчакам тук.

Джъд се спря за миг и си пое дълбоко дъх. *Ще се справя.* После бутна вратата и влезе.

Все едно попадна в друг, напълно различен свят. Ярво осветената заседателна зала беше облицована с ламперии от черешово дърво, по протежение на една от стените бяха наредени в редица шест огромни плоски монитора. *Също като във филмите.* Около дузина мъже и жени, всичките с тъмни костюми, бяха насядали в

кожените кресла с високи облегалки около масата. Зад гърбовете им в концентричен кръг седяха по-млади служители, също с костюми, и преглеждаха разни книжа или цъкаха на мобилните си телефони. *Приличат на студентите ми.*

Никой не каза нито дума на Джъд; никой с нищо не показва, че е забелязал присъствието му.

Минута по-късно, точно в девет и петнайсет, през една странична врата забързано влезе висок мъж, към четирийсетгодишен, с малки кръгли очилца и късо подстригана коса. Залата моментално утихна, мъжът кимна неопределено на всички и никого, после се насочи към Джъд.

– Райкър, аз съм Ландън Паркър. Благодаря, че дойде. Разполагаме с десет минути, тъй че ще пропуснем официалностите. Тук е събран планиращият екип на държавния секретар заедно с ръководителите на основните функционални и регионални отдели. – Паркър се обърна към останалите. – Колеги, това е професор Джъд Райкър от колежа „Амхърст“. – После се обърна отново към Джъд. – И така, Райкър, имаш думата. Гледай да се впишеш в три-четири минути, за да остане време за въпроси.

– Ще се опитам да бъда кратък. Благодаря ви, господин Паркър, за поканата да бъда днес сред вас. – Джъд се изправи от мястото си, за да чуват по-добре думите му. – В спешната медицина шансовете за оцеляване на пациент с тежки травми и полиорганна недостатъчност са най-големи, ако получи специализирано лечение в болнични условия в разстояние от шейсет минути след нараняването си. Това време е известно като „златния час“.

Джъд огледа залата, надявайки се да прочете разбиране по лицата на слушателите си. Нищо такова. Той продължи: